

Egy fáért (is) futottam a Deutsche Post maratonon

Szerencsésnek érzem magam, mert találtam egy olyan sportot, amiben örömet lelem. Nem hiszek abban, hogy „sorsunk előre meg van írva”, és mi csak „bábuk” vagyunk benne. Az utóbbi időben elég sok minden az életemben a véletlenen múlt.

2017. őszén nagyobbik lányom Münchenbe költözött, így magától értetődött, hogy részt veszek az első nagyobb futóversenyen, amit ott rendeznek, a München félmaratonon. Azon a versenyen már messziről kiszúrtam egy futót, akin egy sárga mez volt, nagy (német) postás logóval. Iszonyú tempót diktált, egyre távolabb került tőlem. Már szinte kezdtem feladni, hogy utolérhetem, mikor a távolban ismét feltűnt az a bizonyos rikító sárga felső. Addig-addig próbálkoztam, míg olyan közel értem hozzá, hogy már azt is el tudtam olvasni, mi van a mezére írva: „Deutsche Post Marathon 2017”. Ekkor elhatároztam, hogy nekem azon a versenyen részt kell vennem, bárhol is van. Elvégre „postás” maraton, tehát ezt nekem találták ki (nem hiába vagyok 23 éve postás). A verseny befutója az Olimpiai Stadionban volt, és ott, az utolsó métereken sikerült megelőznöm a postás „kollégát”. Ez persze jó érzéssel töltött el, de sajnáltam, hogy nem volt a pólóm hátulján egy nagy „Magyar Posta” logó, hogy mindenki láthassa, ki az erősebb ☺.

Még azon a napon kiderítettem, hogy a „Deutsche Post Marathon” minden évben áprilisban kerül megrendezésre Bonnban. Hirtelen felindulásból jelentkeztem is az eseményre. Ezt követően elkezdtem a felkészülést (igaz már futottam maratont korábban is, de ez egy olyan táv, amit tisztelni kell).

Tehát, ha a lányom nem megy Münchenbe, akkor én nem megyek Bonnba maratont futni ☺. Ez a sors keze volt, vagy csak véletlen?

A kicsit hosszúra sikeredett bevezető után, íme egy „kis” élménybeszámoló a 2018-as „Deutsche Post Marathon”-ról.

A nagy nap reggelén esett az eső, de szerencsére a start időpontjára elállt. A verseny előtti izgalom persze most sem maradt el nálam.

Úgy mentem a start zónához, mint aki csatába készül. A kijelölt zónába, oldalról a kordonon keresztül léptem be. Elöttem, mögöttem sokan voltak. Megvizsgáltam, hogy minden rendben van-e. Cipőfűző bekötve? Chip a helyén? Rajtszám rendesen látszik? A zóna, amibe álltam az a 4 órás célidő? Ezt az ellenőrzést vagy háromszor megtettem idegességemben.

A rajt előtt néhány szót szolt Bonn polgármestere, és nagyon kedves beszédet mondott a Deutsche Post vezetője is. Nagyon közvetlen volt. Elmondta, hogy közel 1100 Deutsche Post dolgozó vesz részt ezen a rendezvényen, akikre nagyon büszke és mindenkinek sok sikert kívánt. A szpíker néhány futót is megszólaltatott, de rám sajnos nem került sor, pedig büszkén mondtam volna neki, hogy a Magyar Postát képviselem...

A felvezetés során elhangzott az is, hogy a német posta annyi fát ültet majd, amennyi célba érkező lesz (ez több mint 13700 fát jelent!).

Így megvolt a cél is, hiszen egy fáért futok... ☺.

A verseny helyszíne és ezzel együtt az egész óváros a német posta színeibe (sárga-fekete) öltözött. A startkapu alatt táncoló „Mail Sisters” névre hallgató pompomlány csapat is fekete-sárga ruhában volt. Közben én is ugrálgattam, a lábaim bizseregtek, lépni akartam már, futni, de még nem lehetett. Közben a tömeg nőtt, körülvettek, jobbra-balra tipegtem, „táncoltam” a dübörgő zenére. A dobok peregtek, a szpíker tombolt, remegett minden hangszóró.

Aztán végre megkezdődött a visszaszámlálás. „Zehn, neun, acht...”, a lábak mozdulni kezdtek, az emberek egymás sarkára lépegettek, „zwei, eins, los geht's!” ... „Viel Spaß!”. És megindultunk lassan elfoglalni a várost, legyőzni a kilométereket.

A futásról most nem szeretnék sokat írni. Ezt mindenki másként éli meg. Az első 20 kilométert nagyon az időre koncentrálni tettem meg..., aztán arra lettem figyelmes, gyorsan fáradok, és egyáltalán nem élvezem a futást. Ekkor visszacsengett a fülemben egy mondat, amit az indulásom előtt még utánam kiabált egy nagyon kedves barátnőm: „Önmagadért futsz!”. Innentől kezdve egyszer sem néztem rá az órára csak az útvonalra, a tájra és az erőbeosztásra koncentráltam. Nem mondom, hogy nem volt nehéz, és azt sem, hogy nem fájt. A közel 4 óra alatt hihetetlen mélységeket és magasságokat jár be az ember. Eszébe jut a sok edzés, lemondás, a hajnali kelések, a család, a munka, az elkövetett, sőt a még el nem követett hibák is... minden.

Közben egyszer-egyszer hallottam a szurkolók bekiabálását „Anita, du schaffst es!” (nem mintha ismertek volna, de a rajtszámomon rajta volt a nevem) – ami nagyon jólesett, de elgondolkodtatott, hogy már nagyon „szaru!” nézhetek ki, ha már idegenek bíztatnak.

Aztán a végtelennek tűnő kilométerek után végre megláttam a várva várt kordont, közötté a széles sárga szőnyeggel, amin hatalmas postás logók voltak. A teljes távon sok szurkoló volt, de ezen az utolsó szakaszon különösen sokan voltak. Mindenki tapsolt, a zene ismét dübörgött. A szpiker bemondta a nevemet a cél előtt néhány méterrel és ekkor néztem csak rá a rajtkapu feletti órára, - nagyon meglepődtem, mert az 03:58-at jelzett. Hihetetlen öröm fogott el, hogy sikerült 4 órán belül teljesítenem a maratont, és ekkor még azt sem fogtam fel, hogy ez az idő a bruttó idő, mert az órát akkor indították, amikor a legelső elindultak. Én a startkapu alatt kb. 6 perccel az indítás után futottam át, tehát a tényleges időm ennél sokkal jobb lett: 03:52. (Később kiderült, hogy ezzel az eredménnyel sikerült a 34. helyezést elérnem, életkor kategória alapján pedig a 8.-at).

A célban fekete és sárga csillogó konfettik hevertek, azonnal gratuláltak és átadták a maratonistáknak járó érmet... és ekkor kezdtem csak elhinni, hogy túl vagyok rajta, ismét megcsináltam! Lábamaim már alig bírtam emelni, de megállni mégsem tudtam. Vonultam a többiek után a frissítő felé, lassan, kimérten, és azt éreztem, hogy igen, ez ismét egy olyan dolog, ami az enyém és senki nem veheti el tőlem. Rájöttem, hogy igazából nemcsak egy fáért vagy önmagamért futottam, hanem azokért is, akiket elhanyagoltam az edzéseim miatt, és azokért, akiknek így vagy úgy, erőt adok az állítólagos kitartásommal.

A történethez szorosan hozzátartozik, hogy a versenyre egy nagyon kedves barátnőm kísért el – nevezzük Erikának ☺, amit ezúton is szeretnék megköszönni neki. Ő támogatott, szurkolt, „vigyázta” minden lépésem. Fényképeket, videót készített és még a vacsorához is megterített. A maratoni táv közel felét legyalogolta miattam, és még sorolhatnám, de szerintem már így is többet írtam róla, mint amennyit szeretett volna – és ez a beszámoló már így is többszörösen túllépte a tervezett 1-2 sort.

A köszönet a Dunántúli Postás SE-t is megilleti, mert anyagi támogatásom mellett postalogóval ellátott pólót is biztosított számomra, amit büszkén viseltem a futáson – hiszen végül is, ha visszagondolunk a történet elejére, ezért indultam el ezen a versenyen.

Köszönöm.

Klász né Herbert Anita
2018. április